

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jan Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **J. R.**
se sídlem XXX
zastoupená advokátem JUDr. Vladimírem Škrétou
se sídlem U Soudu 363/10, Liberec II – Nové Město

proti

žalované: **Správa státních hmotných rezerv**
se sídlem Šeříková 616/1, Praha 5

o žalobě ze dne 15. 11. 2023 na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 15. 11. 2023 podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala ochrany proti nečinnosti žalované spočívající v nevydání rozhodnutí o její žádosti o vrácení daňového přeplatku a o zaplacení sankce za neoprávněné držení pokuty, jež byla žalobkyni uložena rozhodnutím žalované ze dne 22. 7. 2015 č. j. 6590/15-SSHR. V žalobě mj. uvedla, že jí zmíněným rozhodnutím byla uložena pokuta ve výši 1 500 000 Kč. Rozklad podaný žalobkyní proti rozhodnutí o uložení pokuty byl předsedou žalované zamítnut. Žalobkyně však následně uspěla se žalobou k Městskému soudu v Praze, jenž rozsudkem ze dne 31. 10.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

2019 č. j. 5 A 188/2015 – 53 zrušil rozhodnutí předsedy žalované ze dne 3. 9. 2015 č. j. 8332/15-SSHR a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Kasační stížnost žalované proti uvedenému rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl. Žalobkyně se poté žádostí zaslanou žalované dne 13. 10. 2022 domáhala vrácení dříve zaplacené pokuty a dále požadovala, aby jí žalovaná zaplatila sankci za neoprávněné zadržování částky odpovídající zaplacené pokutě. S touto žádostí nicméně do dne podání nečinnostní žaloby neuspěla, protože žalovaná o její žádosti nijak nerozhodla. Žalobkyně v dané věci marně uplatnila i podnět na ochranu před nečinností podle § 38 daňového řádu, a to jednak k Ministerstvu financí a rovněž k předsedovi žalované.

2. Žalobkyně dále uvedla, že jí žalovaná na základě dalšího rozhodnutí o správním deliktu ze dne 24. 1. 2023 č. j. 01453/23-SSHR a rozhodnutí předsedy žalované ze dne 16. 3. 2023 č. j. 02463/23-SSHR vrátila nejprve částku 320 000 Kč a poté i částku 1 180 000 Kč. Žalobkyně je nicméně toho názoru, že i tak je na místě domáhat se (nečinnostní žalobou) vydání rozhodnutí o její žádosti o vrácení daňového přeplatku, neboť nově vydaná rozhodnutí žalované představují rozhodnutí o správním deliktu a nikoliv rozhodnutí o její žádosti ze dne 13. 10. 2022, o níž dosud rozhodnuto nebylo. V každém případě nebylo nijak rozhodnuto o žalobkyni požadované sankci za neoprávněné držení pokuty.
3. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že souhlasí s popisem skutkového děje uvedeným v žalobě, nesouhlasí však se závěry, které z něj žalobkyně vyvodila. Žalovaná není správcem žádné daně, a proto vůči ní nemohou být uplatňovány nároky podle daňového řádu. Všechna podání a žádosti žalobkyně o náhradu posoudila žalovaná dle jejich obsahu v souladu se zákonem č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) a svým stanoviskem ze dne 19. 1. 2023 informovala žalobkyni o tom, že v tuto chvíli její nárok na odškodnění za nezákonné rozhodnutí neuznává. Žalobkyně byla rovněž vyrozuměna o možnosti obrátit se se svým nárokem na náhradu škody na příslušný civilní soud. Závěrem svého vyjádření žalovaná uvedla, že nečinnostní žaloba byla žalobkyni zřejmě podána opožděně.
4. V replice k vyjádření žalované setrvala žalobkyně na svých žalobních tvrzeních. Je přesvědčena, že postupuje v souladu se zákonem, pokud nevrácení, resp. pozdní vrácení pokuty řeší v souladu s daňovými předpisy, protože nevrácená pokuta je daňovým přeplatkem. Žalobkyně zároveň popřela, že by žaloba byla podána opožděně.
5. Při rozhodování o žalobě soud vycházel z této právní úpravy:
6. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 189/1999 Sb., o nouzových zásobách ropy, o řešení stavů ropné nouze a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nouzových zásobách ropy) ve znění účinném do 30. 6. 2017 právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako kontrolovaná osoba v rozporu s § 8 neodstraní ve stanoveném termínu nedostatky zjištěné při kontrole množství a kvality nouzových zásob.
7. Podle § 10b odst. 5 písm. g) zákona č. 189/1999 Sb., o nouzových zásobách ropy, o řešení stavů ropné nouze a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nouzových zásobách ropy) ve znění účinném do 30. 6. 2017 správní delikty v prvním stupni projednává Správa státních hmotných rezerv, jde-li o správní delikt podle § 10a odst. 1 písm. c) až e).

8. Podle § 10b odst. 1 písm. g) zákona č. 189/1999 Sb., o nouzových zásobách ropy, o řešení stavů ropné nouze a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nouzových zásobách ropy) ve znění účinném od 1. 7. 2017 přestupky podle tohoto zákona projednává Správa, jde-li o přestupek podle § 10a odst. 1 písm. c) až e).
9. Podle § 10b odst. 4 zákona č. 189/1999 Sb., o nouzových zásobách ropy, o řešení stavů ropné nouze a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nouzových zásobách ropy) ve znění účinném od 1. 7. 2017 *správu pokut uložených za přestupky podle tohoto zákona vykonává Celní správa České republiky.*
10. Podle § 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu daní se pro účely tohoto zákona rozumí peněžité plnění v rámci dělené správy.
11. Podle § 161 odst. 1 daňového řádu k dělené správě dochází, je-li rozhodnutím orgánu veřejné moci, který není správcem daně, vydaným při výkonu veřejné moci uložena platební povinnost k peněžitému plnění určenému do veřejného rozpočtu a postupuje-li se při jeho placení podle tohoto zákona nebo podle jeho jednotlivých ustanovení. To platí i tehdy, pokud vznikla platební povinnost k peněžitému plnění určenému do veřejného rozpočtu přímo ze zákona bez vydání rozhodnutí.
12. Podle § 161 odst. 2 daňového řádu orgán veřejné moci věcně příslušný ke správě placení peněžitého plnění podle odstavce 1 je v tomto rozsahu správcem daně. Osoba povinná k placení tohoto peněžitého plnění má stejná práva a povinnosti jako daňový subjekt při placení daní.
13. Podle § 161 odst. 3 daňového řádu k dělené správě rovněž dochází, jestliže zákon stanoví, že ke správě placení peněžitého plnění je příslušný jiný správní orgán než orgán veřejné moci, který platební povinnost k peněžitému plnění uložil.
14. Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.
15. Podle § 80 odst. 1 s.ř.s. žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.
16. Podle § 81 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
17. Podle § 81 odst. 2 s.ř.s. je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.
18. Podle § 81 odst. 3 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.
19. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, neboť směřuje proti správnímu orgánu, jemuž vůbec nepřísluší rozhodovat o žádosti žalobkyně o vrácení dříve zaplacené pokuty (soud na tomto místě ponechává stranou, že částka odpovídající zaplacené

pokutě již byla žalobkyni vrácena) či o žádosti o vrácení daňového přeplatku nebo o „zaplacení sankce“ za neoprávněné zadržování částky odpovídající zaplacené pokutě. Žalované je nutno přisvědčit v tom, že není v postavení správce daně, jemuž jediné náleží o těchto žádostech rozhodnout. Tímto správcem daně je totiž příslušný orgán Celní správy, která podle shora citovaného ustanovení § 10b odst. 4 zákona č. 189/1999 Sb., o nouzových zásobách ropy, o řešení stavů ropné nouze a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nouzových zásobách ropy) ve znění účinném od 1. 7. 2017 vykonává správu pokut uložených za přestupky podle tohoto zákona. Právě takovou pokutou byla i pokuta uložená žalobkyni rozhodnutím žalované ze dne 22. 7. 2015 č. j. 6590/15-SSHR.

20. V dané věci se tedy jedná o případ tzv. dělené správy podle § 161 daňového řádu, kdy správcem daně (peněžitého plnění odpovídajícího pokutě zaplacené dříve žalobkyní) je příslušný orgán Celní správy. Výlučně jemu by bylo možné vytýkat případnou (nezákonnou) nečinnost spočívající v nevydání meritorního rozhodnutí o žádosti žalobkyně o vrácení dříve zaplacené pokuty či o vrácení daňového přeplatku, pokud by ovšem u něj žalobkyně takovou žádost podala, což se nestalo.
21. Vzhledem k tomu, že žaloba směřuje proti správnímu orgánu, který zcela postrádá pasivní věcnou legitimaci, musel ji soud bez dalšího jako nedůvodnou podle § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítnout, což učinil prvním výrokem tohoto rozsudku.
22. Provádění jakéhokoliv dokazování by bylo nadbytečné, neboť by nemohlo nijak ovlivnit závěr soudu o nedostatku pasivní věcné legitimace na straně žalované. Soud tudíž žádné dokazování neprováděl a za splnění podmínek zakotvených v § 51 s.ř.s. o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
23. Pro úplnost soud dodává, že za situace, kdy žalobkyně předmětnou žádost nepodala u správního orgánu, do jehož kompetence spadá posouzení takové žádosti, nemohla příslušnému orgánu (Celní správy) začít běžet lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti. Tím pádem dosud nepočala běžet ani lhůta pro podání nečinnostní žaloby upravená v § 80 odst. 1 s.ř.s., a žalobu proto nebylo možné odmítnout jako opožděnou.
24. Akcesorický výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšné žalované v řízení žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. srpna 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.